

Zahlawā

Nr. 22

LTF Vidzemes novada izdevums

1990. GADA NOVEMBRA PIRMĀ NEDEĻA

CENA 25 kapeikas

PRESES LIETAS

Bailes no patiesības jeb Draudi reportieriem

Jā, šodien jau tik ļoti pierasta ir kļūvuši izrēķināšanās ar žurnālistiem. Klaji draudi, lebidēšana. Piekaušana. Aizdedzināmi dzīvokļi, caursautas automašīnas. Šīs darbības formas sevišķi pazīstamas un patīkamas šķiet atsevišķām cilvēku grupām, kuras vēl joprojām – arī Gorbačova itin stridīgajā „glasnostij” periodā – grib nodarboties ar mutes aizbāzšanas politiku. Taču, – ak vai, pielietojot tās pašas vecās metodes, ar kuru palīdzību tik ūrti savulaik varēja virzīt sabiedrisko domu, ietekmēt un pat iebiedēt žurnālistus. Un tā rezultātā vienpusīgi un viennozīmīgi lemt veselu tautu likteņus.

Bet pašiem, savukārt, jau ilgi pirms tautai apsolītajiem 80-tajiem gadiem, dzīvot pilnīgā komunistā. Acimredzot, arī tadēļ viņiem tik grūti bija samierināties ar manu savulaik uzrakstīto reportāžu...

Runa šoreiz ir par armiju. Jā, par to pašu, kurā labprātīgi vairs grib doties dienēt tikai rets letiņš. Par to pašu, no kuras mačiem tiek atstūti cinkoti zārki ar viāi murgainām ekspertizēm un slēdzieniem: „miris pildot dienesta pienākumus”, „miris, jo saasinājis iedzīmi slimība”, „miris no audzēja”.

Cik šajos vārdos ir patiesības un cik melu? To mēs zinām visi. Kad šās vasaras sākumā Apes pilsētas izpildkomitejā parādījās pirmie palīgā saucieni no diviem Latvijas pušiem – Jāņa Stalovska un Vladimira Tkačenko, neviens nešaubījās – jābrauc un jāpaskatās, kā tad pušiem kļāvas ne visai tālajā Baltkrievijas pilsētā Bobruiskā. Līdzī uzaicināja arī mani – tā sacīt, skatienam no malas.

Abi jaunieši vēl tikai šopavasari bija noticējuši padomju armijas saldajiem solījumiem, taču jau pēc pāris mēnešiem rūgti pārliecinājās, ko nozīmē „vienlīdzība un brālība” armijas viru izpratnē.

Brauciena rezultātā radās materiālu sērija, kuros stāstīju ne tikai par armiju, bet arī par ceļā pieredzēto Krievijā, par cilvēku sāpēm un likteņiem Baltkrievijā. Protams, par pamatu tomēr ņēmot mūsu pušu likteņus.

Patiesība tomēr kādam nepatika. Vēl vairāk – tā kā armijas daļas šodienas apstākļos ir spiestas rēķināties arī ar sabiedrības domām, nācās meklēt vainīgos.

Pret dažiem not tiem (diviem) iero-sinātas krimināllietas. Abus pušus, ar LR Ministru Padomes komandējumiem, apmeklēja arī Latvijas valdības sūtītie pārstāvji. Un to, ka daļā eksistē nelikumīgas attiecības starp jaunā un vecā iesaukuma pušiem, konstatēja arī viņi. Protams, neaizmirstot piezīmēt, ka sadzīves apstākļi tur esot labi un arī virsnieku sastāvs visnotaļ cīnoties pret iepriekšminētajām negācijām.

Ieskatoties dzīvajā lietā būtībā, tomēr šķiet, ka ne jau tikai mīkstie matraču un pilnās zupas bļodas var kalpot par pušu dzīves labuma vērtējuma skalu. Galu galā cilvēks galējas nepieciešamības apstākļos var gulēt mazāk un pašst slīktāt, taču palikt nepazemotam, – tam, manuprāt, jebkuros apstākļos vajadzētu būt svētām bauslīm.

Bet atgriezīsimies šodienā. Padomju armija (lai viņai slava!) mani tomēr neaizmīrsa un kādā saulainā pēcpusdienā manā darba kabinetā ieradās divi „ne visai patīkama izskata viri” (pēc kolēģu vērtējuma), tērpušies ādas jakās un mēteļos.

„Atbraucām uz jums paskatīties. Jūs, taču mūs pazīstat, Ratsep?” viņi, pieņēmuši piedāvājumu apstēties, uzskatīja un apbrīnījās par padomju armijas viru izpratni.

Nu, protams, kā gan man nepazīt diviņus komandieri Valentīnu Krugļikovski, ar kuru mēs visai piesardzīgi bijām izrunājušies jau Baltkrievijā!

„Mūsu brauciena mērķis bija uzzināt, ko tad jūs esat uzrakstījis par mums. Esam iebraukuši Alūksnē jau vakar un visu dienu nosēdējām kara komisariātā, kur ar tulka palīdzību iepazīnām ar jūsu rakstīto. Izrakstījām nepatiesības un neprecizitātes. Ziniet, Ratsep, iespāids par jums mums palika ne visai labs...”

Tikai tagad mēs saprotam, ka jūsu pamatmērķis vis nebija palīdzēt pušiem un rast pareizo risinājumu, iepazīties ar apstākļiem uz vietas. Nē – jūsu interesēja tikai fakts. Un uz šī fakta jūs tagad būvējat sav lēnu politisko popularitāti (dzirdēti izteicieni, vai ne? Tā mēs kādreiz rakstījām par riebigajiem ārzemju kapitālistu politiķiem, kuri nebija ar mums – R.R.).

Jā, pat vairāk. Jūs jau pavasari līdzējāt be biedriem no kara komisariāta „noraut” iesaukumu. Arī tagad tas bija jūsu galvenais mērķis, kuram jūs pakārtojāt visu.”

Viri nervedz, bet es vēl pagaidām mazliet smīnu.

„Lūdzu, tad nēmsim visas publikācijas pēc kārtas – kur tad jūs saskatāt galvenās neprecizitātes?” saku.

„Visur, it visur,” grūtsirdīgi atbild Krugļikovskis un viņam piekrotīši ar galvu māj diviņus štāba priekšnieks.

„Es tomēr gribētu dzirdēt konkrēti...”

Kad sākam pārrunāt šīs „galvenās neprecizitātes”, izrādās, ka viņas nav būtiskas un tadēļ nevarēja ietekmēt materiāla faktisko patiesību. Kā viena no galvenajām „vainām” tiek minētas, ka biedrs Krugļikovskis manā publikācijā ir pazemināts amatā, kā arī tas, ka vienam no baltkrievu praporščikiem, ar kuru es sarunājies, meitas un dēla vietā esot minēti abi dēli...

Nu ko – atliek tikai atvainoties armijas viriem par pieļautajām kļūcām. It sevišķi majoram Krugļikovskim, kurš to vēlāk centās pārvērst gandrīz vai personīgā traģēdijā, kura, savukārt, varētu pat ietekmēt visas diviņus labo slavu un likteni...

„Jūs, Ratsep, milat rakstīti ļoti mīļi. Sacīsim šeit – par iebraukšanu Bobruiskā: rudenīgs laiks, lietus... Jūs taču jau iepriekš lasīju noskaņojat tikai sliktajam?”

„Bet lietus taču lija!”

„Jā, varbūt lija, taču veids, kā jūs to pasniedzat, – tas jau vien ko nozīmē...”

Kad visas kļūdas apspriestas un es tām nepiekrītu, sākas katra tiesību izsvēršana. Tiek paceltas balsis un izteikti vēl nepateiktas.

„Es jūs varēju arī neieļaut daļā, mēs vēl paskašīsimies! Jūs vēl atbrauciet pie mums un padzīvosiet...”

Kas tie ir draudi? Un ja tā, tad grūti noticēt, ka ar šādu motivāciju vispār šodien ir iespējams pierādīt savu (vai – sev vajadzīgo) patiesību. Tomēr man liek saprast, ka, ja es arī neaizbraukšu ar labu, tad, lūk, būs slikti un es tur tikpat nokļūst.

„Tas, ka daļā pašlaik notiesāja divus, nav jūsu nopelns. Un skatieties, ja jūs neatbrauciet un neuzrakstīsiet, kā patiesām ir istenība (!), tad redzēsīm... Es jums to apsolu. Kamēr jūs vēl dzīvojat PSRS (!!), tikmēr jūs būsiet spiesti rēķināties ar mums! Un nevarēsiet rakstīt, kā gribat. Kad būsiet brīvi (un es neticu, ka tas notiks drīz), tad vienlīdz – leļiet kaut samazgas.” viņš nobeidz.

Nu ko – bailēm ir lielas acis. Un armijas visatļautības sindroms pagaidām vēl ir tik stiprs un nepārvarams, ka tur joprojām vēl nevar samierināties ar to, ka ne jau tikai viņi, bet arī citi kaut ko drīkst... Tikai – ar kādām: juridiskām vai morālām tiesībām un pie tam vēl svešas valsts teritorijā?

Jā, tās ir bailes no patiesības, kuras viņus bija atzinušas uz Latviju. Bailes, kuras meklēja jebkuru sāncēļu, lai tikai varētu izrēķināties ar Alūksnes rajona laikrakstā „Maliens Ziņas” publicētā materiāla autoru – reportieri.

Un šoreiz tā nav vēlēšanās paspīdēt vai pasūdzēties kādam par pārdarījumu. Nē. Padomju Armijas rokās ir daudz ietekmīgāki „argumenti”, ar kuriem pierādīt savu patiesību.

Patiesību, kura izpīsta līdzīgi ziepju burbulim un nekad istenībā nav bijusi mūsu „miermīlošās” armijas sabiedrotā.

Ramons Ratsep
Alūksne – Valmiera

Sociāldemokrāti Liepājas nometnē

Latvijas Centrālajā Valsts Vēstures Arhīvā, politpārvaldes fondā (f. 3235, apr., 1/2, 1., 632-9*) par sociāldemokrātu darbību apkopotajos materiālos atrodas divi preses izdevumi – „Jaunākās Baumās” (1934. gada 5. un 8. jūlijs). Tos (abi izdevumi ir rokrakstā) izdeva Liepājas nometnē internētē sociāldemokrāti, kuri tur ieradās pēc 1934. gada 15. maija valsts apvērsuma. Tikai dažas ar zīmuli aprakstītas papīra lapas, taču tās sniedz interesantu un oriģinālu ieskatu par dzīvi nometnē, par tās iemītnieku noskaņojumu. Pats šādu „laikrakstu” izveidošanas fakts liecināja par spēju pārvarēt nelabvēhigos apstākļus un neziņu par tālāko nākotni. Tas redzams arī no satura – optimisms strāvo no šim padzīsūšajam rindām, kuras neļāva ieslīgt apātijā un pesimismā.

Kā jau katru laikrakstu, arī šo veidoja atsevišķas tematiskas daļas – teorētiski materiāli par kultūras un zinātnes problēmām, dažādas aktualitātes un notikumi, sludinājumi, sports utt., turklāt nākamajos izdevumos tika solīts ievie-tot arī „ārzemju ziņas”.

Zinātnē atvēlētajā daļā teikts, ka redakcija sapņēmusi daudz vērtīgu rakstu, taču telpas trūkuma dēļ tos nevar „nodrukāt”. Tāpēc tikai svarīgākie virsraksti:

Dr. Horns – „Šanas Idejas nacionālie pamati”.

Dr. Orientācijs – „Dziņ-dziņus svarīgā loma nacionālās mūzikas attīstībā”.

Dr. Ievadsēls – „Cieturu lasīšanas un celiņu tīrīšanas darba terapijas iespāids uz seksuālo sekrēcijas dziedzeru funkcijām”.

Tikai izdevuma nelielais apjoms neļāva ievietot iesūtīto rakstu – „Lielo un mazo biedru matu skaldīšanas turpmākā taktika”. Toties vairāk paveicās citam materiālam ar neap-šaubāmu „teorētisku” ievirzi. Raksta „Šķēršļi nacionālai rūpniecībai” autors bija satraukts ne bez pamata, jo „Lai gan nometnē atrodas liels skaits kanđanas un lūrkāka brīvētāju speciālistu, tomēr šīs nacionālās rūpniecības nozares izveidošanu aizkavē un pilnīgi paralizē vajadzīgo izejvielu trūkums. Jācer, ka traucējums izdosies novērst vidzdrīkātā laikā”.

Ieskatīsimies „Nometnes kon-versācijas vārdnīcā” un dažu terminu skaidrojumā.

„Vipiska” – komerciāls darījums starp nometnes iemītniekiem no vienas puses un bodīti no otras puses. Produktus dabūnam lētākus un labākus kā citur. Piemēram vēstuļu papīru... dabūnam sviestā peldinātu, bet cena tāda pat kā Liepājā bezsviestainam.”

„Atlēt šķidrū mērķāki” – tas nozīmē, ja kāds, acis nemirkšķinādams, pūš priekšniecībai mīgu acis, stāstīdams par saviem darbiem un nopelniem neesošas lietas. Izteiciens noklausīts divu uzraugu sarunā.

Saprotamu iemeslu dēļ „Jaunākās Baumās” maz pievērsās politikai – sociāldemokrāti „sēdēja” par politiku un sarežģīti savu likteni ar jaunā režīma

kriku neviens nevēlējās. Tas bija prātīgi darīts, jo, kā redzams, abi izdevumi galu galā nokļuva Politiskās pārvaldes rokās. Tomēr pilnībā klonēt nebija iespējams, un ar vāji slēpu ierīniju sociāldemokrāti atsaucaus uz dzejnieka Ed. Virzas izteiktajiem slavinājumiem K. Ulmanim un viņa politiskajai laikrakstā „Brīvā Zeme” (1934. g. 3. jūlijs): „Zelta vārdi! Tie visu aizrauj, paceļ sakustina, savīļo, dzen uz priekšu, uz lielāku un lielāku brīvību. Mēs acim redzot atdzimstam. Atdzīšanās nāk un neviens viņai vairs ceļu neaizsprostos.” Ed. Virza – „Labākais latvju dzejnieks” „...viņš rūpējās par mūsu atdzīšanu.”

Nometnes iekšējā dzīvē ļaujieskatīties daudzies sludinājumi, paziņojumi, aizrādījumi. Lūk, dažī no tiem, kas liecināja, ka dzīve nometnē nebija garlaicības pārmākta:

„Stundas vijoles spēlē lēti pasniedz. Pieteikties pie E. Morica galdnieku darbnīcā”;

„Gultas vieta dodama 3. kamerā. Iepriekšējam gulētājam salauzta kāja”;

„Friezars ar šo laipni paziņo, ka sākot ar svētdienu viņa zalonā notiks nagu pulciēšana. Cenās ārpus konkurencē”;

„Pasniedz stundas zilēšanā un kārsu likšanā. Varu arī pateikt, cik, kurā dienā internēto izlaidīs no nometnes. Pieņemtu pa pastaigāšanās laiku”;

„Vajadzīgi papirosu galu lasītāji. Steidzoši pieteikties pie Dukura”;

„Esmu atvēris rakstadarbu biroju. Sniedz padomus lūgumrakstu izgatavošanā”;

„Nagu rījeju un pakavu laužeju sekcijas dalībnieku treniņš ritvakar. Izvēlēti vadītāji”;

„Grandiozs izrikojums svētdien, 8. jūlijā pl. 3 dienā laukumā. Programma: Anša Cielavā priekšlasījums „Stalin govori”. Sappu izulkošanas tēls. Vadīs T. Izakovičs.”

Plašajā šaha turnīrā, kurā piedalījās V. Grēviņš, A. Cielavs, Alders Zālītis, Rihters u.c. uzvarēja A. Buševics gustot 25 punktus no 26 iespējamiem. Nepaveicās vienam no tumira dalībniekiem, kurš pēc Raņķa „Šaha grāmatas” izstudēšanas sāka zaudēt partiju pēc partijās.

Nometnē bija izveidota „Atsva-bināšanas komisija”. Tās darbības mērķis bija noskaidrot, kuras personas no nometnes atbrīvos pirmām kārtām. Darba tai bija daudz un kā ziņoja redakcijas līdzstrādnieks: „Komisija notur sēdes nepārtraukti”. Pirmo atbrīvošot kādu jaunsaimieku, jo viņa sieva jau gaidot Liepājā, „Pēterpils” viesnīcā. Lielas cerības esot friziera palīgam, kurš „raksta jau septīto lūgumu, bet nākošiem piecpadsmit lūgumiem nupat pasūtījis papīrs”. Redakciju slēdzot no Atsva-bināšanas komisijas pienāca ziņa, ka pēdējo no nometnes atbrīvošot Eduardu Dzelzīti: „Viņam būšot jāpalīdz novākt dzelondrašu žogs.”

Līdz 1935. gada martam visi internētē sociāldemokrāti tika atbrīvoti.

Armands Paeglis

Iznāk, kad jau iznāk.

ČAV!

Bležu partijas
CEKAS
un Vidzemes
centrālā
baumu BIROJA
kopējais ORGĀNS

Visu zemju proletārieši, atvainojieties!

HUMANOIDI: fantāzija vai īstenība

job

Pēcpusdiena Suņa zvaigznājā

Kādu laiku pirms Oktobra svētkiem sāku ievērot, ka ar mani notiek divvainas lietas. Šad un tad ne no šā, ne no tā man pēkšņi cēlās mati uz galvas stāvus. Brižiem bez iemesla paaugstinājās asinsspiediens. Reizēm dzirdēju, no darba mājum nākot, ka krūmos mani kāds klušā balsī sauc. Kad jau biju mazliet apradusi un sāku uztvert to visu par sava veida dzīves normu, kādu vakaru pie tiem pašiem krūmiem jutu, ka kājas ir stīvas un tālāk paiet nevaru. Kāds turpināja saukt manu vārdu, es stāvēju un skatījos, gaidīju, kas būs tālāk, jo jēlkāds mēģinājums spert soli bija bez rezultātiem.

„Nebaidies, nebaudies,” kāds it kā drošināja, „mēs tev neko sliktu nedarīsim.”

Tā kā es neredzēju, ar ko man tas gods, lūdzu izbeigt mulķīgās paslēpes, sakot: „Ja patiešām esat isti komunisti, tad parādiešies un sakiet, kāš vajadzīgs. Man vēl jāvāra viram tēja un jāpaspēj uz pilsoņu komitejas sanāksmi, tā kā jūs mani ļoti aizkavējat.”

„Mēs esam humanoidi no Suņa zvaigznāji, un tevi par saziņas objektu esam izvēlējušies tāpēc, ka nekad neesi iedzīta nevienā dzīvniekā.”

Es sāku apdomāt šādu kontaktu izdevīgumu pakāpi. Pirmkārt mani noteikti lieliks avīzē „Vidzemes Zīpas”. Otrkārt, iespējams, parādīs televīzijā, droši vien „Labvakarā”. Daudzi mani paziņas teic, ka es ļoti labi izskatītos, esot fotogēniska. Mans vīrs pat brižiem saka – es esot baigi interesanta. Televīzijā tādat varētu... Droši vien maksātu arī honorārus...

„Labi,” es teicu, „kas jums ir tur par problēmām?”

Vīrus interesēja absolūti viss – ko mēs ēdam, kāpēc. Diezgan nesaprotīgi gan viņi bija, jāteic pēc patiesības. Nevarēju vien viņiem izskaidrot, ko nozīmē „komisijas gaļa”.

Tā mēs kādubrid kontaktējāmies, kamēr šie man piedāvāja aizsūtīties līdz šķīvīti uz Suņa zvaigznāji. Priekšlikums šķita vilinošs, un, galvenais, neko nemaksāja. Es teicu, ka pēc briža noskriešu lejā un pateikšu galīgo atbildi. Tā, neko nepasakot mājiņiekami, es nekur nevarēju laisties. Uzskrēju augšā. Vīrs vēl nebija mājās. Pateicu puikām, ka man uz kādu laiciņu jāizstājas par maziem veikalniem. Pazvanīju padotajiem, iecēlu savā vietā v.i., piezvanīju tuvākajai draudzenei A. Beziņjannajai. „Mijā,” es teicu, „ņemam jaunā, bet man ir vienreizēja iespēja aizbraukt uz Suņa zvaigznāji maža lupatraliņā. Nez, kādi pie viņiem tur ir veikalniņi?”

A. Beziņjanna tik ļoti vēlējas lidot līdzī, ka piedraudēja uzvest galdā alūģumu, ja viņas prasība netiks izpildīta

(tā viņa ar mani bieži rīkojās, un tādos gadījumos es vienmēr padodos).

„Labi,” es teicu, „ņem koferi, un braucam. Man liekas, ka nauda mainīta netiks, tāpēc papērm anedelei modinātājpulksteni, vairākas šokolādes tāfelītes, loku šķēres un kādu gludekli.”

Pēc divām minūtēm A. Beziņjanna bija klāt. Vīrs vēl joprojām nebija pārnācis, taču es zināju, ka man viņam jānopērk jaunās čības. Nobučoju bērnu, un mēs ar draudzeni bijām gatavas lidojumam. A. Beziņjanna bažījās, vai tikai mums nevajadzēs maksāt par benzīnu. Man likās, ka viņi enerģiju iegūst ar kristālu palīdzību, tāpēc mēs pasitām padusē pāris kristāla vāzes.

Izrādās, lai mēs varētu lidināties, mūsu astrālie ķermeņi bija jānodala no materiālajiem. Tādēļ mums esot jāliekas katrā savā gultā. Tā arī izdarījām. Sajūta bija vienreizēja, mēs it kā pacēlāmies gaisā kā viegls ēteris, apskatījām savus materiālos ķermeņus, sakārtojām tiem drēbes, segas un ielidnājamies šķīvīti, kas atradās karaspēka daļas teritorijā. Kā jau parasts, daļā neviens neko nebija pamanijis.

Šķīvītis pacēlās un drāzās pa noteiktu maršrutu. Kāds to noteikti vadīja, kāds arī ar mums runāja, bet mēs neko nevarējām saredzēt, jo, pirmkārt, materiālās acis bija palikušas mājās kopā ar brillēm, un galvenokārt, kā mēs vēlāk uzzinājām, humanoidi dzīvoja septiņās dimensijās, un praktiski nebija redzami.

Bija pagājis kāds laika spridis, un mēs piezemējāmies. Suņa zvaigznājs bija klāt. Izplīnājamies no šķīvīša ārā un sadzirdējām pūtēju orķestra skaņas. Tur sagaidīja mūs. Humanoidi baigi ātrumā izrāva no mūsu rokām gludekli, loku šķēres un vēl šo to, ko mēs bijām pakērušas līdzī priekš anedeles, un sadalīja savā starpā pa detaļām – piemīņai. Izrādās, nekāda anedele nebija jātas. Šie jau dzīvoja komunismā. Varēja iet un ņemt, ņemt un iet! Cik tas bija jauki! Pirmo reizi mūžā jutos tik tuva Marksa un Ļeņina idejām! Pirmais, ko ieraudzīju, bija sarkans mocie, baigi foršs, un to es paņēmu vecākajam dēlam. Vīram – krokodijādas čības. Pats lielākais ieguvums bija ledusskapis „Minsk” (automobilu nav, jo viņi pārvietojas ar šķīvīšu palīdzību, tādēļ mašīnu man neizdevās atvest). Ne velti mūsējie brīnās, kur ledusskapji paliek: ražošana pieaug, plāns pieaug, bet ledusskapi nav! Izrādās, ka tos eksportē uz Suņa zvaigznāji, maina pret kristāliem. Uz ledusskapju fabrikas jumta esot lidausku šķīvīšiem, un šie tik ved un ved projām. Sev sapirkos visādu parfimēriju, galanteriju un gatavos apģērbus ar zelta apdari. Vispār – jāpērk jau nebija – es sagrābos. Tad, kad tur vairs galīgi nekā

nebija ko ņemt, sākām lūkoties uz Zemes pusi. Kad mēs ar A. Beziņjannaju iznācām no veikalniem, humanoidi pārsteigumā noelsās: viņu veikalni plauktu pārpilnība nu nepārsniedza mūsējos. Vienlīdzībai jābūt, mēsteicām, uz jaunām komunisma uzvarām! Prozit!

Mums tika padots šķīvīšis ar servētu galdīņu. Baigi gribējās ēst. Ēdam banānus, apelsīnus un ananasus, piedzerot kokosriekstu pienu. To visu arī šie eksportē no Zemes, tādēļ jau mums no tā arī nekā nav. Kamēr ēdām, tuvojamies mājām. Mums sekoja 15 šķīvīši ar iegādāto mantu, no kuras daļu jau mēs nolēmām nodot komisijas veikalā „Hipo”, un 30 šķīvīši mūsu eskortu apspargāja, lai neaplaupa starplanētu pirātu (suipi) no Kremļa zvaigznāji. Humanoidi teica, ka tie esot bezkaunīgi kā krievu tanki, un vienmēr kārojo pēc citu mantas.

Kad pārradāmies, bija jau tumšs. Šķīvīšus ar mantām atstājām tuvākajā sporta laukumā, lai nākamajā rītā izkrautu. Es ielidnājos savā guļamistabā... mana ķermeņa tur nebija! Toties manā gultā gulēja mans vīrs ar svešu sievieti!!! TĀ!!! Nu es beidzot pieķēru nozieguma vietā!

Vīrs bija aizdomīgi ātri nosirmojis. Bērnu nekur nemanīja. Es paņēmu viesistabā no sienas savu fotogrāfiju sēru rāmīti, zem kuras dzeltēja sludinājums par manu apbēresanu 1990. gadā. Papēmu avīzi un konstatēju, ka pagājuši desmit gadi! Skandāls! Tātad mans ķermenis bija aprakts, tas nozīmēja, ka es nevarēju lietot Suņa zvaigznāji iegādāto parfimēriju un samta tērpus! Nē! tā to atstāt nedrīkstēja. Bērni, izrādās, bija apprecējušies un dzīvoja citur. Piezvanīju A. Beziņjannajai, kura dzīvoja viena un viņas astrālās jau aplūgās ar materiālo, kurš izskatījās lieliski. Ak, jā, pavisam pierimstus, viņa vairs nebija vientuļa, jo līdzī viņai atbrauca kāds šķīvīša kapteinis, iemilto šo sievieti tik ļoti, ka bija ar mieru dzīvot trijās dimensijās un paciest šādas tādas sociālistiskas neērtības. Tātad ar draugu palīdzību izdevās ekshumēt manu ķermeni, kuru vīrs, no rīta pirms desmit gadiem atradams aukstā, bija ķildaini noturējis par liķi. Otro sievu, kura izrādījās izpletlēcēja, mēs aizmānījām uz šķīvīti, un kopā tā laika neviens par viņu neko nav dzirdējis. Jau mēsnesi mēs dzīvojam laimīgi. Auklējām mazbērnu, kurus mana neparasti labā izskata dēļ notur par maniēmi bērniem. Mums viss ir okey! Tikai uz Suņa zvaigznāji nezin kādēļ mūs vairs neaicina...

Ceļojuma iespaidi
Dina Dūja

Atdodiet svētkus!

„ČAV!” redkolēģija, gluži tāpat kā „liels vairākums godīgu” cilvēku (lasiet „Ciņā”) ir sašutusi par patvaļīgu svētku atņemšanu. Visvairāk esam sašutusi par to, ka šogad tie bija ielānoti trešdien un ceturtdien, un tātad mums būtu mazāk jāstrādā, bet alga paliktu tāda pati.

Mēs esam solidāri ar Latvijas PSR darbaļaužu internacionālo fronti, PSKP filiāli un citu progresīvo cilvēci, kas ārkārtīgi vēlas atzīmēt diktatūras un totalitārisma režīma uzvaru, visprogresīvākās iekārtas dzimšanas dienu!

Lai atceramies, ka vēl pirms diviem gadiem mūsu bērni bērnu darzā skaitīja sekojošu dzeju:

„Ar sirdīm priecīgām
Mēs svētkus sagaidām,
Mums šodien atnācis
Ir Lielais Oktobris!”

Cik pareizi tas bija – audzināt ideoloģiski izturētu cilvēci jau no silītes vecumā! Bet kas notiek šodien? Jaunatnei nav svēti komunisma ideāli! Visi cer uz buržuāzistiskā nacionālisma atdzimšanu! Neviens vairs neliekas svēts jēdziens „padomju cilvēks”! Šauri domājoši buržuāzistiskie nacionālisti un ekstrēmisti visu mūsu darbu var noslaucīt no zemes virsas gada laikā! Mēs esam patiesi sašutusi, ka mūsu bērniem skolā vairs nemāca „Oktobrim es paldies saku, ka es laimīgs varu augt”! Kam tad lai mēs šodien sakām paldies?! Mēs pieprasām katrā pirmsskolas bērnu iestādē radīt ideoloģiski spēcīgu partijas šūniņu! Tad grūtāk būs novest mūsu bērnu no pareizā ceļa arī skolas vecumā. Mums jāapvieno savi spēki cīņai par komunisma uzvaru, kas pēdējā laikā top ārkārtīgi grūta. Bet vai tadēļ jāmet lielgabals krūmos?! Apsveiksim katrs sevi un viens otru lielajos svētkos.

Biedri! Vēlam panākumus Lielā Oktobra 73. gadskārtā!

No „Auroras” drīz atkal zalves šaus,
Un Pēterpili daudzi urrā bļaus,
Bet citi sapratuši revolūcijšūpli,
Kam pateicoties esam tadā tūpli.

Kaut reputācija, KP, tev dragāta,
Lai gaita lieliem panākumiem bagāta!
Ja plāni viņus laikā sasniegt ļautu,
Tev mūžam būtu pateicīga tauta.

Kā tas no sabiedriskās domas kļuvis zināms,
Tad viens no lielākajiem panākumiem mināms:
Līdz nākamajiem svētkiem sasniegt staciju,
Lai dotos prom – uz kurieni, jau sacīju.

Tad, komunisti, līderis kam Jānis,
Ar visu platformu jūs aizraus projām bānis!
Pie autoostas, cerams, nepaliksiet –
Ar busu jau tik tālu diez vai tūksiet...

PSRS Finanšu ministram

„Lauku Avīzē” 5. oktobrī publicēti „Skaitļi, kas liecina par tautu labklājību”, kur cita starpā: „... sarazotais nacionālais ienākums caurmērā uz 1 pilsoni, rēķinot dolāros, ir – PSRS – 4550.” Mūsu ģimene vēlas šo sarazoto ienākumu šogad izņemt naudā. Tā kā Latvija šo valstu vidū nebija, esam spiesti rakstīt tuvākās kaimiņvalsts ministram. Acīmredzot, Latvija dolāros neražo. Bet, tā kā ilgus gadus mūsu ģimene ir varojusi PSRS nacionālo ienākumu, tad es kā ģimenes galva uzskatu, ka no tās mēs šobrīd vēl pienākas vairāki tūkstoši dolāru.

Ministru Padomei

Nesen izlasīju, ka būšot jāmaksā dažādi nodokļi, piemēram, pagasta kasē par to, ka dārkopības kooperatīvu biedri izmanto pagasta ceļus. Tas ir ļoti pareizi. Ierosinu arī piesēstās visiem kājām jāņem pienācīgs ierīšanas nodokļus, jo transporta nodokļi jau tiek iekasēti. Vēl bet tā ierosinu iekasēt nodokļus par gaisa izmantošanu (ne jau lidaparātu īpašniekam, bet vienkārsiem elpotājiem), nodokļus par nokrišņiem un skaidru laiku utt.

B. Brillīte,
lasītājs

Apmeklētājus pieņemam:

Pirmdienās, trešdienās un piektdienās no 9.00 līdz 17.30 (pārtraukums no 12 līdz 13) Valmierā, Ļeņina ielā 9, Jaunatnes centra telpās. Samaksa par sludinājumiem uz vietas skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu pēc valsts noteiktiem izņemumiem.

Par publicēto materiālu faktu pareizību un precizitāti atbild autori.

„Tālava” –

LTF Vidzemes novada laikraksts.
Iznāk reizi nedēļā, ceturtdienās, latviešu valodā.

Izdevējs – LTF Valkas rajona nodaļa, 228650, Valkā, Zvaigzņu ielā 12.
Redakcijas adrese: 228600, Valmierā, Ļeņina ielā 9. Tālrūnis 24433 (redaktorei), 23212 (redaktora vietniekam).

Adrese vēstulēm un korespondencei: 228650, Valmierā, a.k. 206.

Salikts ar datoru „Macintosh”, iespiests Valmieras tipogrāfijā „Liesma”, 228600, Valmierā, A. Upiša ielā 7.

Redaktore I. VINKLERE

Licences numurs 000014
P. 0005 T. 12 600